

Καθεβρώτικα Νέα

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΑΡ' ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ♦ ΑΡ. ΦΥΛ. 83 ΝΟΕΜ. - ΔΕΚΕΜ. 1973 ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' Τιμή φύλ. Δρχ. 3

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 61 5ος ΟΡΟΦΟΣ

ΤΗΛ. 32.49.085 ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑΧ. ΤΟΜΕΥΣ 111

ΕΤΟΣ 11ον

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ Κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Έγεννήθη εις Καστέλλια - Φωκίδος την 16 Σεπτεμβρίου 1927. Εισήλθεν πρώτος εις την Σχολήν Ίκάρων τὸ ἔτος 1947, ἐξελεθὼν Ἀρχηγὸς τῆς τάξεως, ὡς Ἀνθυποσηναγὸς τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1949.

Ὡς Ἀνθυποσηναγὸς ἔλαβε μέρος εἰς τὰς ἐναντίον τῶν Κ)Σ ἐπιχειρήσεις ὡς χειριστὴς ἀεροσκαφῶν SPITFIRE καὶ HELLDIVER, με ὀρμητήρια τὴν Ἀεροπορικὴν Βάσιν Ἐλευσίνος καὶ τὰ ἀεροπορικὰ ἀποσπάσματα Ἀράξου - Ἀγρινίου - Κοζάνης - Ἰωαννίνων. Συνολικῶς, ὑπερέβη τὰς ἑκατὸν πολεμικὰς ἀποστολάς.

Μετὰ τὸ πέρασ τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων ἐδίδασκεν εἰς τὴν Σχολήν Ίκάρων καὶ μετὰξὺ τῶν πρώτων Ἑλλήνων Ἀξιωματικῶν Ἀεροπορίας ἀπεστάλη εἰς Η. Π. Α., ὅπου ἐξεπαιδεύθη εἰς τὰ Ἀεροθούμενα Ἀεροσκάφη.

Κατὰ τὴν σταδιοδρομίαν του διετέλεσε Διοικητὴς Ἀεροπορικῶν Μονάδων (Σμήνου - Σμηναρχίας Μάχης καὶ Πτέρυγος) καὶ Ἐπιτελῆς εἰς σημαντικὰς θέσεις μετὰξὺ τῶν ὁποίων τοῦ Διευθυντοῦ Ἐκπαιδεύσεως τοῦ Ἀρχηγείου Ἀεροπορίας, τοῦ Προέδρου Ἐπιτροπῆς Τυποποιήσεως καὶ Ἀξιολογήσεως τῆς Ἑλλ. Ἀεροπορίας, τοῦ Διευθυντοῦ Κλάδου Ἐπιχειρήσεων τοῦ

Ἀρχηγείου κλπ.

Ἐπὶ διετίαν ὑπηρετήσεν εἰς Μοίραν ἀξιολογήσεως ἐκπαιδεύσεως τοῦ ΝΑΤΟ, ὑπαγομένην εἰς τὸ Ἀνώτατον Ἀρχηγεῖον Συμμαχικῶν Δυνάμεων Εὐρώπης. Ἐφοίτησεν εἰς πλείστας Σχολὰς, τὴν Σχολήν Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ Σχολὰς ἐξωτερικῶς διακριθεῖς παντοῦ.

Τὸ ἔτος 1969 ἐποποθετήθη εἰς Συμμαχικὸν Στρατηγεῖον ΝΑΤΟ - Νεαπόλεως καὶ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1971

ὡς Ὑποπτεράρχος ἀνέλαβε τὴν Διοίκησιν τῆς 28 Τακτικῆς Ἀεροπορικῆς Δυνάμεως. Τὴν 25 Νοεμβρίου 1973 ἀνέλαβε τὴν Διοίκησιν τῶν Ἀεροπορικῶν Δυνάμεων ὅλης τῆς Χώρας, προαχθεὶς εἰς Ἀντιπτεράρχον. Ὁμιλεῖ τὴν Ἀγγλικὴν καὶ Γαλλικὴν γλῶσσαν καὶ μετὰξὺ τῶν μεταλλίων καὶ παρασήμων ὅσων ἔχει τιμηθεῖ περιλαμβάνεται καὶ ὁ Πολεμικὸς Σταυρὸς Α' καὶ Γ' τάξεως.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Μυστήριον ξένον ὄρω καὶ παραδόξον, οὐρανὸν τὸ σπήλαιον, θρόνον χειρουργικὸν τὴν παρθένον τὴν φάτιν χωρίον, ἐν ᾧ ἀνεκλήθη ὁ ἀχώρητος Χριστὸς ὁ Θεός, ὃν ἀνιμνούντες μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὰ ὑπέροχα αὐτὰ λόγια ὁ Ρωμαῖὸς ὁ Μελισσὸς περιγράφει τὸ παμμέγιστον μυστήριον τῆς ἐναθροπίσεως τοῦ Σωτήρα Χριστοῦ, πρὸ τοῦ ὁποῦ ἐκστατικῶς παραμέμει ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ.

Καὶ εἶναι ὄντως μυστήριον μέγα ἢ ἐνανθρώπις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἱστορικὸν γεγονός ἀνεπανάλητον ἢ γέννησίς του, ἢ ὁποία ἔλαβε χώραν ὑπὸ τὰς πλέον ταπεινὰς συν-

θήμας. Ἐγεννήθη εἰς ἓνα σπήλαιον—σταῦλον ζώων καὶ ἐχρησιμοποίησεν ὡς λίκνον τὴν φάτιν τῶν ἀλόγων, ὡς νὰ ἦτο κανὲν πτωχόν, ἄσημον καὶ ἀδύνατον νήπιον. «Καὶ ἔτεκεν τὸν υἱὸν τὸν πρωτότοκον καὶ ἐσπαργάνωσεν αὐτὸν καὶ ἀνέκλιεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτιν, διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι» (Λουκᾶ 6'7). Κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔλαβον χώραν ἑξασηπτικά γεγονότα, δὲν ἐσείσθη ἡ γῆ, δὲν ἐρρίφθησαν κανονισμοὶ, δὲν ἠκούσθησαν σάλαγγες καὶ ἀλλαλαμοί, ὥστε νὰ συνεγείρουν τὰ πλήθη, οὔτε ἐπαύσανον μουσικαί, οὔτε ἀπεδόθησαν τιμαὶ βασιλέων—Συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελ.

Ο ΤΑΞΙΑΡΧΟΣ Κ. ΒΑΣ. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ ΑΡΧΗΓΟΣ ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΥ

Έγεννήθη εις Καστέλλια - Φωκίδος την 15 Ὀκτωβρίου 1921. Τὸ ἔτος 1939 ἀπεφοίτησε τοῦ Γυμνασίου Ἀμφικλείας καὶ μετὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου κατετάγη Ἐθελοντὴς εἰς τὸ Πυροβολικόν. Συμμετάσκει εἰς τὴν ἐκστρατεῖαν τῆς Ἀλβανίας εἰς τὸν τομέα Ἀργυροκάστρου - Χειμάρας. Ἐτιμήθη κατὰ τὴν ἐκστρατεῖαν διὰ παρασήμων καὶ μεταλλίων.

Κατὰ τὴν ἐχθρικὴν κατοχὴν τῆς Χώρας μας συμμετέσκει εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ἀντίστασιν καὶ ἐφοίτησεν εἰς τὴν Νομικὴν Σχολήν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἦ ἀπελευθέρωσις τὸν εὖρεν ἀγωνιζόμενον εἰς τὸ Σύν-

ταγμα Χωροφυλακῆς Μακρυγιάννη, ἀμέσως δὲ μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως εἰσήλθεν εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολὴν Εὐελπίδων ἐξ ἧς ἐξήλθεν τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1946, μετὰξὺ τῶν πρώτων, ὡς Ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ Πυροβολικοῦ.

Κατὰ τὰ ἔτη 1947 - 1950 ἠγωνίσθη εἰς Ἄγραφα — Βίτσι — Γράμμον κατὰ τὴν προσπάθειαν τῶν Σλαύων ὅπως ἐρημώσουν καὶ τελικὰ καταλάβουν τὴν Ἑλλάδα, τιμηθεὶς πάλιν διὰ Πολεμικοῦ Σταυροῦ καὶ λοιπῶν μεταλλίων.

Κατὰ τὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ Ἑλλ. Σταυροῦ ἐδίδασκεν εἰς τὴν Σχολὴν Πυροβολικοῦ ἐπὶ τετραετίαν καὶ ὡς Διοικητὴς Μονάδων ἐτιμήθη μετὰ τὸ μεταλλίον Στρατιωτικῆς Ἀξίας.

Ἐπὶ διετίαν ἐφοίτησεν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Σχολὴν Πολέμου καὶ ἐπὶ ἓν ἔτος εἰς τὴν Σχολὴν Ἐθνικῆς Ἀμύνης, διακριθεὶς. Τὸ ἔτος 1961 ἐφοίτησεν εἰς Εἰδικὸν Τμήμα Πυραύλων εἰς Τέξας τῶν ΗΠΑ. Ὁμιλεῖ τὴν Ἀγγλικὴν.

Κατὰ τὴν σταδιοδρομίαν του διετέλεσε βοηθὸς τοῦ Στρατιωτικοῦ Γραφείου τοῦ Πρωθυπουργοῦ (1956), Διευθυντὴς τοῦ Γραφείου τοῦ Α' Ὑπαρχικοῦ τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου, Ἐπιτελῆς τοῦ 2ου Γραφείου τῆς Στρατιᾶς καὶ τοῦ Γραφείου Ἐπιχειρήσεων τοῦ ΓΕΣ.

Ἀπὸ τῆς Ἐπανάστασεως τῆς 21 Ἀπριλίου 1967 διηύθυνε τὸ Γραφεῖον τοῦ Ὑπουργοῦ Συντονισμοῦ καὶ

— Συνέχεια εἰς τὴν 3η σελίδα

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Την 29.7.73, η Έλενη Γεωργίου Γεωργίου έτεκεν θήλυ εν Λαμία.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Την 30 Σεπτεμβρίου 1973 εν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίου Ἀθανασίου Εὐαγγελιστρίας παριστάμενος τοῦ Ἱερέως Χαρολάμπους Κουτρούμπα ἡ Ἀγγαλικὴ σύζυγος Ἰωάννου Λευκαδίτη ἐν μέσῳ συγγενῶν καὶ φίλων ἀνεδέξατο ἐκ τῆς κολυμβήθρας τὸ ἄρρεν τέκνον τοῦ Ἠλία Λευκαδίτη καὶ τοῦ ἐχάρισεν τὸ ὄνομα ΣΠΥΡΙΔΩΝ.

Την 26.8.73 ἐβαπτίσθη τὸ θήλυ τέκνον τοῦ Θεμιστοκλῆ Σκουρτᾶ καὶ ὠναμάσθη ΔΗΜΗΤΡΑ, ἀνάδοχος παρῆσθη ὁ Κων)νος Μπαλωμένος ὑπάλληλος Ο.Τ.Ε.

Την 15.8.73 ἐβαπτίσθη τὸ θήλυ τέκνον τοῦ Κων)νου Φ. Προβιά καὶ ὠναμάσθη Παναγιώτα ἀνάδοχος παρῆσθη ὁ Παναγιώτης Σακελλαρίου.

Την 19.8.73 ἐβαπτίσθη τὸ ἄρρεν τέκνον τοῦ Νικ. Δημ. Τσακινιά ὠναμασθῆν Ἀθανάσιος ἀνάδοχος παρῆσθη ὁ Εὐστάθιος Παν. Γιαννάπουλος.

Την 9.9.73 ἐβαπτίσθη τὸ θήλυ τέκνον τοῦ Ἀσπερέαδῃ Σακκά ὠναμασθῆν Μαρία ἀνάδοχος παρῆσθη ἡ Μαρία Χ. Καπασοῦλια.

Την 9.9.73 ἐβαπτίσθη τὸ θήλυ τέκνον τοῦ Εὐθυμίου Σπύρου Κουτρούμπα καὶ ὠναμάσθη Σπυριδοῦλα ἀνάδοχος παρῆσθη ὁ Γεώργιος Βαλωμένος.

Την 9.9.73 ἐβαπτίσθη τὸ ἄρρεν τέκνον τοῦ Ἀγγελιάκη Μαρτίου καὶ ὠναμάσθη Εὐθύμιος ἀνάδοχος παρῆσθη ἡ Ἐλένη Ἀνδριστοπούλου.

Την 9.11.73 ἐβαπτίσθη τὸ θήλυ τέκνον τοῦ Γεωργίου Γεωργίου ὠναμασθῆν Μαρία ἀνάδοχος παρῆσθη ὁ Εὐθύμιος Γιαννόπουλος.

Εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν «Ἅγιος Νικόλαος Χαλανδρίου ὁ Κώστας Αὐγερινὸς ἐβάπτισε τὸν υἱὸν τοῦ Παναγιώτου καὶ τῆς Μαρίας Μαλεβίση, τὸ γένος Ἠλία Ἰωάν. Μακρῆ ὠναμάσθη αὐτὸν Ἰωάννην.

Εἰς τοὺς γονεῖς καὶ τὸν ἀνάδοχον εὐχόμεθα νὰ τοὺς ζήσῃ.

Μνηστεῖαι

Εἰς τοὺς ἐνώπιον ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου ὑποπλοίαρχου Π.Ν. κ. Γεώργιον Κωντοῦρη μετὰ τῆς Δεσποινίδος Εὐαγγελίας θυγ. Ἰωάννου Κυριαζῆ, εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέμνιν.

Δ. Χ.

Ἐπισημῶνες

Ἡ Δεσποινὶς θυγάτηρ Ι. Κυριαζῆ, ἔλαβε τὸ πτυχίον τῆς Παιδείας Σχολῆς. Εὐχόμεθα καλὴν σταδιοδρομίαν.

Δ. Χ.

Γάμοι

Την 21.10.1973 ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ Παναγιώτου Δήμου Τσικινῆ μετὰ τῆς Γεωργίας Κων. Παπαδήμα ἐν Καστελλίῳ.

Την 14.9.73 ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος Ἐλαιῶνος Κων)νου Τσακαλάκη μετὰ τῆς Ἀργυροῦλας Δήμου Πολυχρόνου. Τοὺς εὐχόμεθα βίον ἀνθόσπартон.

Ὁ Γεώργιος Καρακλιούμης ἐκ Πανουργιά Φωκίδος καὶ ἡ Γεωργία Πέτρου τοῦ Γεωργίου ἐκ Καστελλίου Φωκίδος ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των τὴν 16.9.1973 ἐν Ἀθήναις.

Ὁ Γεώργιος Ρούσκας, ἐκ Καστανιάς Φθιώτιδος καὶ ἡ Ρούλα Μουραειδῆ ἐξ Ἀμφίσης τοῦ Γεωργίου καὶ τῆς Λευκούδας Ἰωάννου Πέτρου ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των τὴν 21.10.1973 ἐν Ἀθήναις.

Τὴν 3ην Νοεμβρίου 1973 εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν Ἀγίου Λουκά Πατησίων ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ Δημήτρη Εὐθ. Θωμά μετὰ τῆς Μιμίκας Χατζηνικολάου. Τοὺς εὐχόμεθα βίον ἀνθόσπартон.

Τὴν 21ην Ὀκτωβρίου 1973 εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν Ἀγίου Παντελεήμονος Ἀχαρνῶν ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ Ἀποστόλου Ἀναστασίου λοχαγοῦ, μετὰ τῆς Δ)δος Ντίνας Γ. Λουκαδίτου. Τοὺς εὐχόμεθα βίον ἀνθόσπартон.

Τὴν 7ην Ὀκτωβρίου 1973 εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν Μεταμορφώσεως Σωτήρος, Καλλιθέας ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Μάνθου Κουτσουπάκη καὶ τῆς Δεσποινίδος Θάλειας Δημ. Προβόλου θυγ. τῆς Ἀιθούλας Θ. Χαλιγάρου. Τοὺς γάμους ἠλόγησεν ὁ ἀιδεσιμώτατος Παπαδημήτρης Πιπέλιας. Τοὺς εὐχόμεθα βίον ἀνθόσπартон.

Τὴν 28 Ὀκτωβρίου 1973 ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Σωτηρίου Δ. Κατσάμπα ἐκ Γραβιάς μετὰ τῆς Δεσποινίδος Ἀννας Ν. Καραδοῦλια. Συγχαίρομεν ἐγκαρδίως.

Τὴν 16ην Δεκεμβρίου 1973 εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Νικολάου Ἀθηνῶν ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Ἰωάννου Χρ. Κολλίρη μετὰ τῆς Σταυρούλας Θ. Μπακαμιχάλη. Τὰ «Κ. Ν.» τοὺς εὐχονται βίον εὐτυχῆ.

Δ. Χ.

ΠΕΝΘΗ

ΗΛΙΑΣ ΕΥΘ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

Με κατάνυξιν καὶ με ἀληθῆς πένθος, τὴν 30ην Νοεμβρίου 1973, ἐκηδεύθη ὁ διδάσκαλος ὄλων μας, Ἠλίας Εὐθ. Σταθοπούλος, ὁ πνευματικὸς ἱεράρχης τοῦ χωριοῦ μας. Πάνδημος ὑπῆρξεν ἡ κηδεύουσα, με τὴν συμμετοχὴν μικρῶν καὶ μεγάλων Καστελλιωτῶν ἀπὸ κάθε γωνιὰ τῆς Ἑλλάδος.

Δὲν χρειάζεται ἡ ἐφημερίδα μας νὰ ἀναλύσῃ τὸ πλουσιπλοῦς ἔργον σου, πνευματικῶν καὶ κοινωνικῶν, τὸ ὅποιον τυγχάνει πασίγνωστον καὶ πέραν τῶν ὁρίων τῆς Κοινοτήτός μας. Ἄς μὴ σταθῶμε εἰς τὴν ἀνεγερσίαν τοῦ σχολείου μας, ἀλλὰ εἰς τὰ ποικίλα ἐπιτεύγματα τοῦ χωριοῦ μας, τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν πρωτοστάτης.

Τὸ γεγονός, ὅτι ἐγολούχησε περὶ τοὺς πεντακοσίους ἐπιστήμονας, εἶναι ἀρκετὸν νὰ τὸν κατατάξῃ εἰς τοὺς ἀθανάτους. Τὸ ἔργον σου ἐξῆρε συγκινητικώτατος καὶ λιτός, πᾶλλον ἀπὸ καρδιάς, ὁ ἕτερος τῶν Διοσκουρίων πνευματικῶν πατέρων μας, συνεργάτης σου εἰς τὸ ἱερὸν ἔργον, γηραιὸς διδάσκαλός μας, κ. Ἀθανάσιος Ἄλ. Ἀποστολόπουλος, ὅστις, ἀποχαριετῶν τὸν νεκρὸν, εἶπε μεταξὺ ἄλλων:

«Δὲν εἶμαι εἰς θέσιν, ἀγαπητὲ Ἠλία, ἐγὼ, νὰ ἐξάρω τὸ ἔργον σου. Ὅμως, ὡς στενὸς σου συνεργάτης, ὑπὲρ τὴν τερσαρκακονταετίαν, ἐστάρηθην μάρτυς καὶ παραστάτης αὐτοῦ.

Στὸ Διδασκαλεῖο πού εἶσαι

ΚΗΔΕΙΑ

Τὴν 29.11.73 ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐκηδεύθη ἐν Καστελλίῳ ὁ Ἠλίας Εὐθ. Σταθοπούλος.

1) Τὴν 27ην Νοεμβρίου 1973 ἀπεβίωσεν ὁ διαλεκτικὸς συμπολίτης μας Γεώργιος Ἀθανασίου Περδικῆς καὶ ἐκηδεύθη με τὴν συμμετοχὴν ὄλων τῶν ἐνταῦθα συμπολιτῶν μας. Τοὺς οἰκειούς τοὺς συλληπούμεθα ἐγκαρδίως.

2) Τὴν 22αν Σεπτεμβρίου 1973 ἀπεβίωσεν ἐν Πειραιεῖ καὶ ἐκηδεύθη ὁ δημοδιδάσκαλος Γεώργιος Ι. Παπανικολάου ἐκ Χλωμῶν, διαλεκτικὸς ἄνθρωπος, υἱὸς τοῦ ἀειμνήστου Παπανάκου.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

1) Τὴν 9ην Δεκεμβρίου 1973 χωρισταποῦντος τοῦ Δημοτικοῦ μας Σχολείου, ἔγκριτος καὶ ἐξαιρετικὸς παιδαγωγὸς καὶ διδάσκαλος, κ. Κ. Γιαλούρης, εἰπών:

«Ἀληθινόντις Καστελλιωτὴ Δάσκαλε, καὶ ἀγαπητὲ συνάδελφε Ἠλία Σταθοπούλε:

Με ψυχικὴ ὀδύνη ἐδέχθημεν χθὲς τὸ θλιβερὸν ἀγγελμα τοῦ θανάτου σου. Ἰκαί νὰ τώρα, με μεγάλη λύπη, οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι, οἱ συνάδελφοι, οἱ μαθηταὶ καὶ ὀλόκληρη ἡ κοινότης τοῦ Καστελλίου σπρέ

φουν γιὰ ὑσπατη φορὰ τὴ σκέψι πρὸς Σέ, τὸν ἱεροφάντη Δάσκαλο καὶ τὸν ἐκλεκτὸ ἀνθρώπο.

Ἠλία Σταθοπούλε, δὲν ὑπῆρξες ἑνὰς ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους Δασκάλους, ποὺ κάποτε τὸ καθῆκον μηχανοποιεῖ, ὑπῆρξες προσωπικότης πολυπλευρῆ, με δραστηριότητες εἰς πλεῖστα ἐπίπεδα ζωῆς, καὶ πρὸ πάντων εἰς ὅ,τι εἶχε σχέσι με τὸ καλὸ καὶ τὸ ὠραῖον, με τὴν παιδείαν καὶ τὴν ἐπιστήμην. Ὑπῆρξες φορεὺς ἀνθρωπίνου μεγαλείου, με πίστι εἰς τὸ καθῆκον καὶ ἀποστολικὴν διάθεσιν εἰς τὸ ἔργον.

Ἠγωνίσθης ἐπὶ 35 ἔτη διὰ τὴν ἀνορθὴν τοῦ βιοτικοῦ καὶ πολιτιστικοῦ ἐπιπέδου τῶν χωριῶν, ὅπου ὑπῆρξες καὶ ὑπῆρξες ὁ φωτεινὸς καθοδηγητὴς καὶ διδάσκαλος τῆς νεότητος.

Συνέβαλες τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀνέγερσιν τοῦ μεγαλοπρεποῦς διδακτηρίου τοῦ σχολείου μας καὶ ὑπῆρξες, ὡς κοινωνικὸς παράγων, δραστήριος καὶ ἐπιμέθης διὰ τὴν κοινωνικὴν σου αὐτὴν προσφορὰν. Ὑπῆρξες ἀκέραιος χαρακτήρ, με ἀμεμπτον ἦθος, με καλωσύνη ψυχῆς καὶ ἀμετακίνητη προσήλωσι στὸ χρέος. Διὰ τοῦτο, καὶ ἀξίον τέκνον τῆς παιδείας ἀνεδειχθῆς. Ἀλλὰ καὶ ἡ οἰκογενειακὴ σου ζωὴ ὑπῆρξε δι' ὄλους παραδειγμα.

Ἀσίγητος πόθος σου ἦταν ἡ μόρφωσις καὶ ἡ ἀρίστη ἀποκατάστασις τῶν τέκνων σου, ὅπερ καὶ ἐπέτυχε πλήρως. Ἡ προσφορὰ σου στὴν κοινότης τοῦ Καστελλίου ὑπῆρξε μεγίστη διὰ τοῦτο, καὶ τὸ πέρασμα σου θὰ μείνῃ ἀξέχαστο.

Με τὸν θάνατό σου ἐκλείπει ἑνὰς ἀκόμη ἀξίως ἐκπαιδωτὸς τῆς π αλλιάδος φρουρᾶς, ποὺ ἠνάλωσε μετὰ ζωὴ ὀλόκληρη στὸ βωμὸ τῆς παιδείας.

Ἠλία Σταθοπούλε, ἐξῆρες ἔντανα, δημιουργικῶς, καρποφόρα καὶ προσέφερες πάρα πολλὰ.

Ἐφθάζεις στὰ 86 χρόνια διμυρογενεῖς ζωῆς, διατηρῶντας διαύγεια πνεύματος. Καὶ τώρα, ἐκχωροῦσθωντας κί ἔσθ τὴν κωνὴν μορφή τοῦ ἀνθρώπου, ἐφυγες ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτό.

Παρέρχου λοιπὸν στὴν ὁδὸ τῆς αἰωνιότητος, τὸ ὠραῖον ἔργον σου θὰ σὲ κρατῆσῃ ζῶντα ἐπὶ μακρὸν χρόνον εἰς τὴν μνήμην μας.

Ὅλοι μας περισκαλοῦμε τὸν Θεὸ νὰ ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν σου, ἐν σκηναῖς δικαίων καὶ ἐν τόπῳ χλοερῶ.

Ἄς εἶναι ἐλαφρὸ τὸ χῶμα τῆς φιλόξενης Καστελλιωτικῆς γῆς, ποὺ θὰ σὲ σκεπάσῃ, Αἰώνια σου ἡ μνήμη.»

Τέλος, τὸν νεκρὸν ἀπεχαίρει τῆσεν ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν τοῦ, ὁ διηγηγῶρας κ. Δημήτριος Χρ. Χαλατσᾶς, εἰπών:

Σεβαστὲ μας Διδάσκαλε, Ἐξ ὀνόματος τῶν μαθητῶν σου, ὄλων ἐκείνων ποὺ φώτι-

σε ή φροντισμένη σου διδασκαλία, δέξου τον ύπερο τουτο χαιρετισμό σεβασμού και ευγνωμοσύνης. Δεν άρκει κανείς στην πορεία της ζωής του να είναι καταρτισμένος στον τομέα, που τον έταξεν ή μοίρα να υπηρετήσει, να είναι φωτομέμος με γνώσεις. Αυτό δε φτάνει. Τά επίτευγματα, που θα προκύψουν θα είναι ξερά, εάν από δημιουργό τους λείπει ο ζήλος, εάν ο ίδιος δεν είναι άκέραιος και παράδειγμα χαρακτήρος.

Κι Έσύ υπήρξες ένα υπόδειγμα ζήλου, βαρείας κληρονομιάς για μάς όλους, ένα γιγαντιαίο και άθεπέραστο παράδειγμα άκεραιότητας και χαρακτήρος. Με αυτόν τον άκοίμητο ζήλο σου, Σού όμεικε ο τίτλος του Πνευματικού Πατέρα όλων μας. Στάθηκες επιδέξιος σπαρέας και φύτεμες με άπλο χεριά τον πνευματικό σπόρο στο μικρόν έπουτο τόπο.

Και για ίδες, σεβαστέ μας Δάσκαλε, τί φύτρωσε:

Τριακόσιοι τόσοι έπιστήμονες, όλοι με πτυχία άνωπώτων σχολών, καταλαύζουσι σήμερα με τό φώς τους τη χώρα μας. Παντού, καθένας σπόν τομέα του, δίνει τον έαυτό του και διακρίνεται.

Αυτό είναι έργο δικό σου. Ό ένας σπούς τρεις Καστελιώτες είναι έπιστήμονες. Στην πνευματική τους πορεία, όλοι αυτοί και σπό έργο τους δεν είναι τίποτε άλλο, παρά μια ουσίωμαση σε μεγαλύτερη κλίμακα εκείνων, που τους έμαθες έσύ.

Τό εϋ ζήν. Υπήρξες άκμαίος με ύψηλό όρόνημα, σταθερός και δίκαμος. Με τη σοβαρότητά σου έδωσες καθημερινά δείγμα, που τί θέ είπη άξιοπρέπεια σ' αυτόν έδω τον τόπο. Έστερξες πρώτος όταν έ-

πρεπε, όταν τό επέβαλλε τό χρέος, και ξόαναδες τί δυνάμεις του χωριού μας, προς τά μπροστά για τό καλό.

Άληθινός παγός και όδηγός στον κοινωνικό τομέα, παράδειγμα φροντισμένο, χωρίς ύποχωρήσεις και έπιείκειες και άπρέπειες.

Έδειχνες δράμιους. Και άκολουθούσε τό χωριό μας. Δυνατός όσο τίποτε και χωρίς να δειλιάσει ούτε για μια στιγμή, παρά τά όσα σε βρήκαν σαν άνθρωπο και σαν οικογενειάρχη.

Οί κρίσεις σου, λαμπερές και όρθοτόμος για όλους, και για όλα, έδιωκαν μέτρο στις πράξεις της μικρής μας κοινωνίας.

Τώρα, στη δύση του βίου σου, πάλι με τίς δυνάμεις σου άκμαίος, φρόντιζες. Πολλά ή μοίρα τεκταίνεται. Έάφνου σέ πήρε απ' τη ζωή, ώλοκληρωμένο και τέλειο. Ποτέ δεν είναι παρήγαρο τό φυσιολογικό κλείσιμο των ματιών. Τό άνε πάντεχο μάς έχει πλήξει. Απ' τίς λίγες φορές που δεν τσιτριάξει τό «αίώνια ή μήμη».

Γιατί, Σεβαστέ μας Δάσκαλε, δεν είσαι μήμη Έσύ. Έσύ είσαι ζωή. Ζής μέσα στο έργο του καθενός μας, μέσα στην πνευματικότητα αυτόν, που μάς χάρισε ή έντονη πνευματική σου παρουσία. Ζή τό έργο σου.»

Είς την σποράν του μεταστάντος κατετέθησαν πολλοί στέφανοι οίκείων, συγγενών και φίλων, ως έπίσης στέφανος κατετέθη εκ μέρους της Κοινότητός μας, του Δημοτικού Σχολείου και του Συλλόγου μας.

Δ Ο Ρ Ε Α

Είς μήμημν 'Ηλία Σταθαπούλου και αντί στεφάνου ο κ. Γεωρ. Ν. Παπανικολάου κατέθεσαν δι' εύαγή σκοπόν δραχμάς πεντακοσίας (500).

Το χρονόγραφομα μας

Λαϊκό Δημοτικό

Τόχαν προαναγγείλει. Και με τη μέρα και με τό πέσιμο του θραδουό, στρώθηκαν οι πανηγυριώτες στα προπέζια. Άνοιξαν μπαζούκια μπύρες, πήραν φωτιά τά πηρούνια, άνεβακαθεβαίνοντάς, δάκρυσαν τά μάτια απ' τό άλτασπίπερο, σιγά - σιγά τράβηξαν τά μαντήλια και μπήκαν οι παρές στο χορό. Άρχισαν τώρα να βάζουσι σά στραπωτάκια τά μπαζούκια απ' τά κεράσματα στη μέση της πίστας. Άπέναντι, μπροστά στα μικρόφωνα, πάνω στο παλκοσένικο, δάραγε ή όρχήστρα — κλαρίνο, ντέφι, βιολί, κιθάρες. Δίνονται και παραγγελίες.

— Τήν 'Ιτιά σά βαρεία!
— Τήν Πενταγιώτισσα!
— Τό Λιθανάτικο και τον Άητό!

Ξέραν τί άκούσαν; Ξέραν τί χόρευαν; Κανα-δυό, να δής, σταμάτησαν την έκτέλεση «έν θερμώ», στη μέση, με τό χέρι:

— Γύρνα το.

Κανα-δυό μόνο. Οί άλλοι άδιαφόρησαν, δεν κατάλαθαν. Δέ μπόρεσαν να νοιώσουν την κατακρεούργηση της δομής τους. Γιατί αυτά που παίζονται και τραγουδιόνταν και χορευόνταν από τρεις όρχήστρες στο χωριό, δεν ήταν ούτε ό άητός, ούτε ή ίτιά, ούτε ή Πενταγιώτισσα. Άς νοιώσουμε τά λόγια μας με συναισθημα: 'Ηταν ό ρεμπεταστής, ή γυρτο-τιά και ή λούκο-Μαρία. 'Η καλύτερα ό άμα-νές, ή καλύτερα άκόμα ή άρα-ποϊτιά, ό τουρκοστης και ή τουρκομαριό.

— Γιατί δε σηκώνεσαι μπάρμπα να χορέψης; ρώτησα τον δπλανό μου.

— Δέ μπορώ να τά χορέψω αυτά, παιδί μου! μούπε. Δεν τά ξέρω.

'Ε, μέγεθος παιρακμής. Αυτό που γινόταν εκεί, ώρα 12 μεσονύχτα, λεγόταν ή καρπα σττροφή του Δημοτικού μας τραγουδιού. 'Ό,τι έερο και όσια έχουσι μουσικά σά λαός. Άκαταλαβίστικο, μπτεδεμένο με λεγυμικές καταλήξεις, με χάσματα άπαράδεκτα στο ρυθμό, με λυγίσματα νεοκλασσικά και άνωψώσεις άρραπικού καϊμού, μονοκρατισμού και μηδενισμού — κάπη σαν άναπολίτικη θρησκευτική μουσολογία. Κι ούτε κανένας είχε τά θάρρηρα να σηκώσει μια κορέλλα και να την πετάξει στην όρχήστρα, ή να στραπητήση στο χορό του την κακοποίηση ή να σηκωθεί να φύγει απ' τη μετατροπή της κίνησης κι έκφρασης του λεβέντικου κορμού, στην προσωμογή του ρυθμού της οδαιλικής του χαρμιαού. Είχαμε ύπεταγή νοσίντες και μη στη σύγχρονη άδιαφορία, που σπρώχνει και τό Δημοτικό τραγούδι και τό χερό του σπό κατώφλι του ή-θικου ή του ξεπέσιμου.

Τά «Κ. Ν.» απλλυπούνται ειλικρινώς την οικογενειάν των.

Γ. Χ. Χ.

ΗΡΩΕΣ ΝΕΚΡΟΙ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Δ. ΚΑΝΤΖΟΣ

Πρός πλήρη άποκατάσταση μιάς άξιολόγου παραλήψεως όφειλομένης άποκλειστικώς εις τό τυπογραφείον της έφημερίδος μας, εις τό προηγούμενον πανηγυρικόν φύλλον της Έφημερίδος μας και εις την στήλην «Πισόντες κατά τον εμφύλιον πόλεμον 1946

—1951» δημοσιεύεται τό παρόν, καίτοι παρεδόθη υπό τοι δίδοντας τάς πληροφορίας ταύτας Κων)νου Μαρξή εις τον Δημήτριον Χαλτσάν, διηγόρον και ό οποίος όμολογεί μετά πεποιθήσεως ότι παρέδωκεν τό σημείωμα αυτόνσίο εις τό τυπογραφείον της έφημερίδος, δυστυχώς όμως ό κακός δαίμων έβαλε την ούραν του και δεν συμπεριελήφθη άποκλειστικώς εκ παραδρομής βέβαια και ούχι εκ προθέσεως τό όνομα του Στρατιώτου των Τ. Ε. Α. Κωνσταντίνου Δ. Καντζου φονευθέντος την 24.5.1949 εις ενέδραν συμμοριτών εις την πλατείαν του χωριού μας, καθ' ήν ώραν πήγαμε πρώτος μετ' άλλων στρατιωτών Τ.Ε.Α. δια την κατάληψιν άρχαίου φυλακίου του χωριού μας.

Ο Κων)νος Δ. Καντζος έπιστρέψας εξ Άλβανίας έπειτα από τόσας κακουχίας και βλέποντας τους Ίταλους και Γερμανούς να λεηλατούν και να κακοποιούν δεν άνθεξε και συνέταξε την πρώτην Έθνικήν 5μελή ομάδα άντιστάσεως του χωριού μας. Ο εις εκ της ομάδος άντενάχθη εκ νόστης ύπέφερε άλλα ζή. Ο άτυχος Κων)νος Δ. Καντζος ό πασίγνωστος (Καρελάης) με την πάντα καλή καρδιά και τό άστίρευτο χιούμορ του, πολλάς εξητηρήσε τά έθνικά στρατιωτικά τμήματα ως όδηγός, ως ήμιοηγός. Είς δε την υπό τον Ταγματάρχην Κρασιάν, ομάδα μαθητών Σχολής Εϋελπίδων άνθυκαλοζαγών

κατασκηνώσαντας εις Άγιον Γεώργιον Παληοκαστελλίου οι όποιοι εφύλασον σκοπιά με μόνον ένα πιστόλι, παρέδωσαν μετά της 5μελούς ομάδος του 10 τυφέκια Γκρά, 5 μάνλιχερ και 2 κιβώτια φυνσίγγια, καίτοι έπέληφθη υπό άξιοματικού του στρατού δια την κάπως καθυστέρησιν φορητών κτηνών άναίτιως παρά ταύτα συνέστησεν εις τους άξιοματικούς του τμήματος αυτού να βγάλουν πλαγιοφυλάξας, διότι τό μέρος Στενή—Καστέλια—Πύργος κατείχετο υπό συμμοριτών. Δεν τον άκουσαν όμως και έπεσαν εις ενέδραν παρά την θέσιν «Λίκου Μάτις με άπόλειας 13 στρατιωτών νεκρών. Αύτα μέχρι της 24 Μαΐου 1949, οτε ως άκοίμητος φρουρός έπεσαν ενδόξως εν υπηρεσία άφίσας την σύζυγον του χήραν Δέσποινα και τά δύο παιδιά του όρφανά Δημήτριον Κ. Καντζον και Βασίλική σύζυγον Δημητρίου Μπουλούλη, χωρίς αυτός να προφθάση να δη την πατρίδα εν γαλήνη και να χαρή δια τά τόσας θυσίας και κακουχίας που ύπέφερεν με τό όπλον ανα χείρας καθε βράδυ.

Παρακαλούμεν τους οικείους του και τους αναγνώστας μας να μάς συγχωρήσουν δια την παράληψιν ταύτην, λίαν δε προσεχώς θα αναγραφη τό όνομά του εις την στήλην του 'Ηρώου της Κοινότητος.

K.M.

ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΗ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Είς τό παρελθόν Πανηγυρικόν μας φύλλον, πλην των άλλων άκουσίων παραλείψεων έσημειώθη και ή μη αναγραφη μεταξύ των εκτελεσθέντων κατά την περιόδον της κατοχής υπό των άνταρτών, του τότε αθλητού ΙΩΑΝΝΟΥ ΛΙΓΓΕΛΗ ΔΟΥΤΚΑ, ό όποίος σημειώτεον ύπέθεξε υπόδειγμα τιμότητος και πραγματικώς λάτρησ του χωριού μας.

Ζητούμεν συγγνώμην δια την παράλειψιν μας ταύτην από τους οικείους των κυρίων Γεωργίαν Παπανακλή και κ. Αθανάσιον Λούκαν και από όλους τους συγχωριανούς μας και αναγνώστας μας.

Ο ΤΑΞΙΑΡΧΟΣ Κ. Β. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

— Συνέχεια εκ της πρώτης σελίδος

επί τριετίαν τον Α' Κλάδον της Υπηρεσίας Πληροφοριών (Στρατιωτική - Πολιτική - Οικονομική Άσφάλεια της Χώρας μας).

Τόν Αύγουστον του 1973 προήχθη εις Ταξίαρχον και από της 25 Νοεμβρίου 1973 του άντετέθησαν τά καθήκοντα του Διευθυντού Πυροβολικού του Άρχηγείου Στρατού.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΘΑΝ. ΠΕΡΔΙΚΗΣ

Την 27ην Νοεμβρίου 1973 απέβίωσεν και έκαθίσθη στον Πειραιά εις εκ των πραγματικών αδελμώντων του χωριού μας, ο Γεώργιος Αθ. Περδικής. Άγαπητός εις όλους άνοιχτόκαρδος και πρόθυμος συμπαραστάτης εις την πρόσδον των συμπατριωτών μας, υπήρξεν ένας από τους θεμελιωτές της Καστελλιωτικής παροικίας του Πειραιώς, που τόσον άνθη. Έγκατέλειψεν τό χωριό μας από μικρός με μόνα έφόδια την δύναμιν ψυχής, την έντιμότητα και τό βάρρος, και ήλθεν εις τον Πειραιά. Εκεί έπεδόθη εις τό έμπεροραπτικόν στάδιον και διεκρίθη ως επαγγελματίας μεταξύ των στελεδώνων του. Άλλά εκείνο, που διεκρίνε τον Γεώργιον Περδικήν, ήτο ό χαρακτήρας του και ή μυέκδης ρουμειλιώτικη καρδιά του, και ή άκεραιότης του.

Κανένας ποτέ δεν θα μπορέση να συγκριθη στις άρετές αυτές, που δεν τον διεκρίναν απλάς, αλλά ήσαν βίωματά του, κομμάτια της ζωής του. 'Ό,τι έκανε, δεν τό έκανε για

να φανη, ούτε γιατί έπρεπε, ούτε διότι τό καλλούσε ή στιγμή. Τό έκανε με περισσεια ψυχής και με άληθινή όγάπη. Δείγματα αυτής της όγάπης που έχουν με άμολογήσειν πολλοί συγχωριανόί μας.

Τήν κηδείαν του παρηκολούθησεν πλήθος από φίλους και συμπατριώτας μας. Άς είναι έλαφρό τό χόμμα, πού τον σκεπάζει.

Τά «Κ. Ν.» απλλυπούνται ειλικρινώς την οικογενειάν των.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΓΕΝ. ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ

Τὸ Δ. Σ. τοῦ Συλλόγου μας λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Συλλόγου συγκαλεῖ ἑκτακτον Γεν. Συνέλευσιν τῶν μελῶν αὐτοῦ διὰ τὴν 10ην Φεβρουαρίου 1974 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10,30 εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου Ρουμελιωτῶν ὁδὸς Πανεπιστημίου 34 καὶ Ἰπποκράτους, 6ος ὄρος, με θέμα :

«Προστασία τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος τοῦ χωριοῦ μας».

Τὸ Δ. Σ.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

— Συνέχεια ἐκ τῆς 1ης σελ. —
ὡς εἰς τὸ τεχθὲν βρέφος. Ἐπανηγύρισεν ὁ οὐρανὸς, οἱ ἄγγελοι ἀνῆρχοντο καὶ κατήρχοντο ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὸ σπήλαιον τῆς Βεθλεέμ, ψάλλοντες ἀρμονικὰ τὸ «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» καὶ μόνον ὀλίγοι ἀπλοῖκοι ποιμένες εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ ἀκούσων ἀπὸ τὸν ἄγγελον τὴν χαρμόσυνον εἴδησιν «ἰδοὺ γὰρ εὐαγγελίζομαι χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτὴρ, ὃς ἔστι Χριστὸς Κύριος (Λουκᾶ Β' 10—11). Οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ καὶ οἱ ἄλλοι λαοὶ τῆς γῆς ἠγνόησαν τὸ γεγονός.

Ἄλλὰ διατί ὁ Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸσον ταπεινὰς συνθήκας:

Ὁ Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας. Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου ὑπέπεσεν ἐπανημιμένως εἰς τὴν ἁμαρτίαν, γεγονός τὸ ὁποῖον εἶχεν ὡς συνέπειαν ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸν δημιουργὸν καὶ πλάστην του, τὸν Θεόν. Ὁ Θεὸς ὅμως πολυέλεος, πολυεύπλαχνος καὶ στοργικὸς πατέρας ἐφρόντιζε νὰ ἐπαναφέρει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν ὀρθὸν δρόμον, ἀποστέλλων ἐκάστοτε ἀνθρώπους ἱκανοὺς (κριτὰς-προφήτας) νὰ τὸν συνετίσουν, νὰ ἐνώσουν τὰ διεστῶτα καὶ νὰ τὸν συμφιλιώσουν μετὰ τὸν Θεόν. Προϊόντος τοῦ χρόνου ἡ ἁμαρτία ἐπλήθυνεν, οἱ ἄνθρωποι εἶχον γίνεαι δούλοι τῆς ἁμαρτίας, εὐρίσκοντο κάτω ἀπὸ τὴν τυραννικὴν κυριαρχίαν τῶν ἁμαρτωλῶν παθῶν. Ἐξοῦσαν καὶ ἐπέθειναν ἁμαρτωλοὶ, τίποτε δὲν ἤμποῦσε νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐκ γενετῆς μόνιμον κατάστασιν τῆς δουλείας. Ὁ Μωσαϊκὸς νόμος κατεδύναζε τὰς ἁμαρτίας των, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν δυνατότητα νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπ' αὐτάς. Αἱ πολυάριθμοι θυσίαι ἀνέστειλαν τὴν τιμωρίαν, ἀλλὰ δὲν ἔδιναν ἄφεσιν, λίτρωσιν καὶ ἐλευθερίαν. Ἐπρεπε νὰ εὐρεθῆ ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν καὶ νὰ συμφιλιώσῃ τὰ διεστῶτα, ἀλλὰ τοιοῦτος ἄνθρωπος δὲν ὑπῆρχε. Διὰ τοῦτο, ὅταν ἔφθασεν ὁ προκαθορισμένος ἀπὸ τὸν Θεὸν κατάλληλος και-

ρὸς, τότε ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἀπειρῷ αὐτοῦ ἀγαθότητι καὶ εὐπλαχνίᾳ καὶ διὰ νὰ ἐκληρώσῃ δεδομένην παρ' αὐτοῦ ὑπόσχεσιν (Γένεσις Β' 15), ἔστειλεν εἰς τὸν κόσμον τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ, ἵνα σώσῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας. Ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, λέγει ὁ θεὸς Ἄποστόλος τῶν Ἑθνῶν Παῦλος, ἔξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν (Γαλάτας Δ' 4, 5).

Ὁ Χριστὸς ἐγεννήθη ὡς ταπεινὸν νήπιον εἰς τὸν σταῦλον τῶν ἀλόγων, διὰ νὰ διδάξῃ τὴν ταπεινοφροσύνην καὶ ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ὄχι διὰ νὰ κατακτήσῃ μετὰ τὴν δόξαν του, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐλκύσῃ τὸν ἄνθρωπον, ὄχι διὰ νὰ προκαλέσῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐμπνεύσῃ ἀγάπην, ἀπ' οὗ αὐτὸς εἶναι πηγὴ τῆς ἀγάπης, τῆς ὁποίας ἔχει ἀνάγκη ὁ ἄνθρωπος. Ἀγάπη! μὰ λέξιν ἀπλῆ, ἣτις ὅμως περιλαμβάνει δύναμιν μεγάλην. Διότι ἡ ἀγάπη εἶναι ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα ἔργα. Διὰ νὰ ἀγαπᾷς πρέπει νὰ εἶσαι πολὺ δυνατός. Ἡ ἀγάπη θέλει καρτερίαν καὶ ὑπομονήν. Δὲν εἶναι αἰσθηματολογία, ὅπως νομίζομεν. Δὲν ἀγαπᾷμεν ὅταν αἰσθηματολογῶμεν, διότι ἡ ἀγάπη, ἡ κατὰ Χριστὸν καὶ κατὰ κόσμον θέλει ἀντοχήν καὶ δύναμιν ψυχικὴν, ὅσην εἶχεν ὁ Κύριος ὅταν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ του εἶπεν τὸ ἄφρον αὐτοῖς οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσιν», θέλει δύναμιν, τόσην, ὥστε καὶ τοὺς ἐχθροὺς μας νὰ συγχωρῶμεν καὶ νὰ ἀγαπᾷμεν «ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ἀγαπάτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν...» (Ματθαῖος Ε' 44).

Σήμερον δὲ περισσότερον πάσης ἄλλης ἐποχῆς τὸ μήνυμα τῆς ἀγάπης ἐνέχει ἑξαιρετικὴν σπουδαιότητα, διότι ἡ ἀνθρωπότης παρὰ τὴν ὑλικὴν τῆς εὐμερίας, ζῆ μέσα εἰς τὸ ἄγχος καὶ τὴν ἀγωνίαν καὶ δέρεται ἀπὸ μύρια κακά, τὰ ὁποῖα ἔχουν δημιουργήσῃ κατάστασιν παρομοίαν ἐκείνης, ἡ ὁποία ἐπέβαλε τὴν ἀνθρωπότητα τοῦ Χριστοῦ.

Παρὰ ταῦτα σήμερον δὲν χρειάζεται νὰ ἐπαναληφθῆ τὸ ἀνεπανάληπτον ἐκεῖνο γεγονός τῆς ἐνανθρωπίσεως τοῦ Χριστοῦ, διότι ὁ Χριστὸς εἶναι κοντὰ μας, εἶναι ἀνάμεσά μας

Ἐπέτυχον

εἰς τὰς ἀνωτάτας
Σχολὰς

1) Παναγιώτης Νικ. Παπανικολάου εἰς τὴν Σχολὴν Πολιτικῶν Μηχανικῶν τοῦ Πολυτεχνείου.

2) Σταύρος Γεωργίου Κορομπίλης εἰς τὴν Φαρμακευτικὴν.

3) Νικόλαος Γεωργίου Στοφόρος εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον.

4) Ἐμμη Καραγιάννη θυγ. τῆς Ἀθανασίας Ν. Στοφόρου εἰς τὴν Ὀδοντιατρικὴν.

5) Ἀθανάσιος Κ. Κολοφωτιάς υἱὸς τῆς Βούλας Βέλλου εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον.

Εὐχόμεθα εἰς ὅλους καλὴν πρόσδοον.

Τὰ «Κ. Ν.»

καὶ πληροῖ τὰ πάντα μετὰ τὴν θεῖαν του παρουσίαν, ἀρκεῖ νὰ ἰδῶμεν τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον κατήγγασε τὴν φάτιν τῆς Βηθλεέμ καὶ νὰ ἀκούσωμεν τὸ μήνυμα τοῦ ἀγγέλου, τὸ ὁποῖον διασαλπίζει διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὸ «Ἰδοὺ εὐαγγελίζομαι χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτὴρ, ὃς ἔστι Χριστὸς Κύριος» (Λουκᾶ β' 10—11).

Εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη, οἱ ἄνθρωποι νὰ συνέλθουν, νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ὀμὴν ὑλιστικὴν νοοτροπίαν, νὰ παύσουν νὰ ἀποτιμοῦν τὴν ἀξίαν τῆς ζωῆς μόνον εἰς γῆνα κτήνη, νὰ παύσουν νὰ ἀρνούνται τὴν ψυχὴν καὶ νὰ περιφρονοῦν τὸ πνεῦμα καὶ νὰ ἐγκλωπθοῦν τὸν Χριστὸν, ὁ ὁποῖος ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ κηρύξῃ τὸ πρωτεῖον τοῦ πνεύματος, τὴν ὑπεροχὴν τῆς ταπεινοφροσύνης, τὴν δύναμιν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς καλωσύνης, στοιχεῖα ἀπαραίτητα διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ φοβερὸν ἀδιέξοδον εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται (περιοδ. Ζωή).

Αἱ ἅγιοι ἡμέραι τῶν Χριστουγέννων ἄς ὀποτελέσουν νέον σταθμὸν πνευματικῆς ἐξορμήσεως δι' ἓνα στενότερον σύνδεσμον τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν ἐνανθρωπίσαντα Θεὸν καὶ νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδον εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει περιέλθει.

ὑποδεχθῶμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς τὸν ἐνανθρωπίσαντα Χριστὸν μετὰ ἐστραμμένον τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν πρὸς τὴν φάτιν τῆς Βηθλεέμ, ἐνθα ἀνέτειλε φῶς ἀνέσπερον, ψάλλοντες μετὰ τοῦ ἱεροῦ ὕμνου τοῦ.

Σήμερον ὁ Χριστὸς ἐν Βηθλεέμ γεννᾶται.

Σήμερον ὁ ἀναρχὸς ἄρχεται καὶ ὁ λόγος σαρκοῦται.

Αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἀγάλονται καὶ ἡ γῆ σὺν τοῖς ἀνθρώποις εὐφραίνεται.

Οἱ μάγοι τὰ δῶρα προσφέρουσιν.

Οἱ ποιμένες τὸ θαῦμα κηρύττουσιν.

Ἡμεῖς δὲ ἀνακαταπαύσως βοῶμεν.

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Ἄθ. Κοτσίκης

ΕΛΑΤΕ ΣΤΟΝ ΧΩΡΟΝ ΜΑΣ

Προσδευτικὸς Σύλλογος
«ΤΑ ΚΑΣΤΕΛΛΙΑ»
Σταδίου 61—Τηλ. 3249307

Ἐν Αθήναις τῇ 4. 1. 1974

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

Ἡ ἐτησία χοροεσπερὶς τοῦ Συλλόγου μας ὤρισθη διὰ τὴν 2αν Φεβρουαρίου 1974, ἡμέραν Σάββατον, καὶ ἀπὸ ὥρας 9.30' ἑσπερινῆς, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κοσμητικοῦ κέντρου ΠΛΑΚΙΩΤΙΚΟ ΣΑΛΟΝΙ (Δαιδάλου 15—Πλάκα).

Τιμὴ «ΓΑΜΠΑ ΝΤ' ΟΤ» δρχ. 250 κατ' ἄτομον, εἰς ἣν περιλαμβάνονται ἡ ἀμοιβὴ τῆς ὀρχήστρας μετὰ ὄλον τὸ πρόγραμμα, ἡ ἀξία τοῦ φαγητοῦ, κλπ. ἔξοδα, πλὴν ποτῶν.

Σᾶς προσκαλοῦμεν ὅπως μετάσχητε μετὰ τῶν οικογενειῶν σας καὶ τῶν φίλων τοῦ χωριοῦ μας, εἰς τὴν ὡς ἄνω χοροεσπερίδα, ἡ ὁποία ἀναμένεται νὰ σημειώσῃ ἑξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

Διὰ δελτία συμμετοχῆς σας ἀποτανθῆτε, τὸ συντομώτερον, δι' ἐξασφάλισιν θέσεων, εἰς τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τοὺς:

Ἡλίαν Γ. Βέλλιον τηλ. 632697, Πολύκαρπον Ἡλ. Βέλλιον τηλ. 4511800, Νικ. Ἀγ. Μακρῆν 3249307, Εὐθ. Π. Παπανικολάου 6423365 καὶ Δημ. Χ. Χαλατσᾶν 637114.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον

ΣΧΟΛΗ Ε. ΚΩΤΣΙΚΗ

Νηπιαγωγεῖο — Δημοτικὸ

Αἰτωλίας 6 ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Τηλ. 6520-367

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ

ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΟΝΑΔΑ

ΣΤΟΝ ΤΟΜΕΑ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

— Διοθετεῖ ἀριστο καὶ εἰδικὰ ἐκπαιδευμένο διδακτικὸ προσωπικὸ.

— Σύγχρονα ἐποπτικὰ μέσα διδασκαλίας. (Διδακτικὰ παγινίδια — ὀπτικοακουστικὰ μέσα — κινηματογράφος - ολὰίτς - πολυγραφημένα ξντυπα).

— Ρυθμικὴ — Ξένη γλῶσσα — Παιδικὴ Χαρά.

— Νεόκτιστο οἶκημα εἰδικὰ οἰκοδομημένο γιὰ σχολεῖο, μετὰ κεντρικὴ θέρμανση.

— Μεταφορὰ μαθητῶν μετὰ ἰδιότητα σχολικὰ αὐτοκίνητα.

— Εἰδικὴ ἰατρικὴ καὶ Ψυχολογικὴ - Παιδαγωγικὴ παρακολούθησι.

Ἐπόπτης Σπουδῶν : Ἀθανάσιος Κοτσίκης, ἐπίτ. Ἐπι/τῆς Δημ. Ἐκπαιδεύσεως.

Διευθυντής : Εὐάγ. Κωτσίκης, Εἰδικὸς Παιδαγωγός, Πτυχιούχος Νομικῆς.